

Té la impressió que la vida ha anat ràpid: La carrera en cinc anys, incloses les milícies universitàries, i dotze mesos després de llicenciar-se a l'Escola Superior d'Arquitectura a Barcelona estava casat i establert a Lleida, la ciutat on ha viscut la major part del seu temps i on ha desenvolupat la major part de la carrera professional.

Abans de continuar, però, ens explica que venia d'una Escola de Barcelona molt polititzada, on provar de progressar era gairebé "èpic"; alguns companys lleidatans van desistir abans d'acabar el primer curs sense ganes de continuar uns estudis "extremadament difícils" i en un centre "contínuament amenaçat de tancament fins al punt que el primer any només vam tenir tres setmanes de classe".

En Ferran Florensa i el seu company Jaume Massip no es van resignar a abandonar el seu somni: "era quelcom vocacional, només volíem ser arquitectes". Van passar l'estiu del 1972 tancats en un estricte col·legi major i van acabar aprovant aquell duríssim primer curs. Hi va haver més sobreesforços: va haver de repetir el projecte final de carrera, després que Albert Viaplana en rebutgés el primer intent per "excés de realisme".

"Jo treballava en un despatx privat d'arquitectura", recorda, "i vaig voler presentar un projecte real per a l'ampliació d'unes escoles per a infants, amb una arquitectura molt constructiva i viable des d'un punt de vista tècnic. En Viaplana, però, no val voler passar del primer plànol raonant-me que allò no era el que s'esperava de mi: vaig decidir plegar de la feina i entendre el que tractava de dir-me". El relat continua amb el segon projecte que "va ser una al·legoria de l'ensenyament entès com un itinerari cap a la perfecció travessant cercles concèntrics; em vaig inspirar en els set cels de Dante a la *Divina Comèdia* que has d'anar superant per obtenir al final la saviesa. Era pur idealisme arquitectònic i aquest cop sí que em va aprovar, tot i recalçant que no estava segur de si era la millor opció: suspendre'm equivalia a fer de mi un millor arquitecte".

En tornar al Segrià, al voltant dels vuitanta, en Ferran va passar a ser el responsable d'urbanisme de l'activa Associació de veïns del barri de Pardinyes; s'acostava així a l'arquitectura municipal a cop de reivindicacions veïnals, de manera que, aquest fill de la transició, va aterrar en el primer ajuntament de la Lleida democràtica al costat de l'urbanista Josep Maria Llop. Així, junt amb l'alcalde Antoni Siurana i un "encisador equip de companys professionals", van intentar canviar radicalment la fisonomia d'una ciutat "trista, inhòspita i antiquada, on tot estava per fer". Cal afegir que Florensa es va reconciliar amb la feina d'arquitecte municipal gràcies en part a la il·lusió i voluntat de servei que es respirava aleshores al consistori lleidatà: "En un primer moment havia tingut dubtes fins i tot morals, sobre si convertint-me en funcionari podia traïr la meua vocació; de fet, em vaig prometre que si venia el dia que llegia el diari a la feina, renunciaria immediatament". Finalment, però, en Ferran i els seus companys es van entusiasmar per bastir equipaments, zones verdes, infraestructures i una línia urbanística d'acord a les noves exigències de la societat malgrat les limitacions als pressupostos i el risc d'haver de vèncer les inèrcies d'una ciutadania molt encastada en l'antiga *Lérida*. "En aquells inicis érem con una família... a

l'Ajuntament, et senties com a casa".

Continua en Ferran: "A Lleida s'han fet obres d'una importància indiscutible des del punt de vista de la transformació urbana: el Canyeret i la remodelada plaça de Sant Joan; el parc i la canalització del riu Segre al pas per la ciutat, l'auditori municipal i la rehabilitació del casc antic i l'autovia Nord..., però també, encara que no es veu tant, l'extraordinari bastiment dels barris perifèrics de la ciutat, de nombrosos edificis socials, assistencials i lúdics, a més de placetes i zones verdes per tot arreu. Els començaments però, no van ser gens fàcils", recorda en Ferran "per executar la meua primera plaça al barri de Pardinyes disposava de quatre-centes mil pessetes... primer era la necessitat, després ja vindria la qualitat!

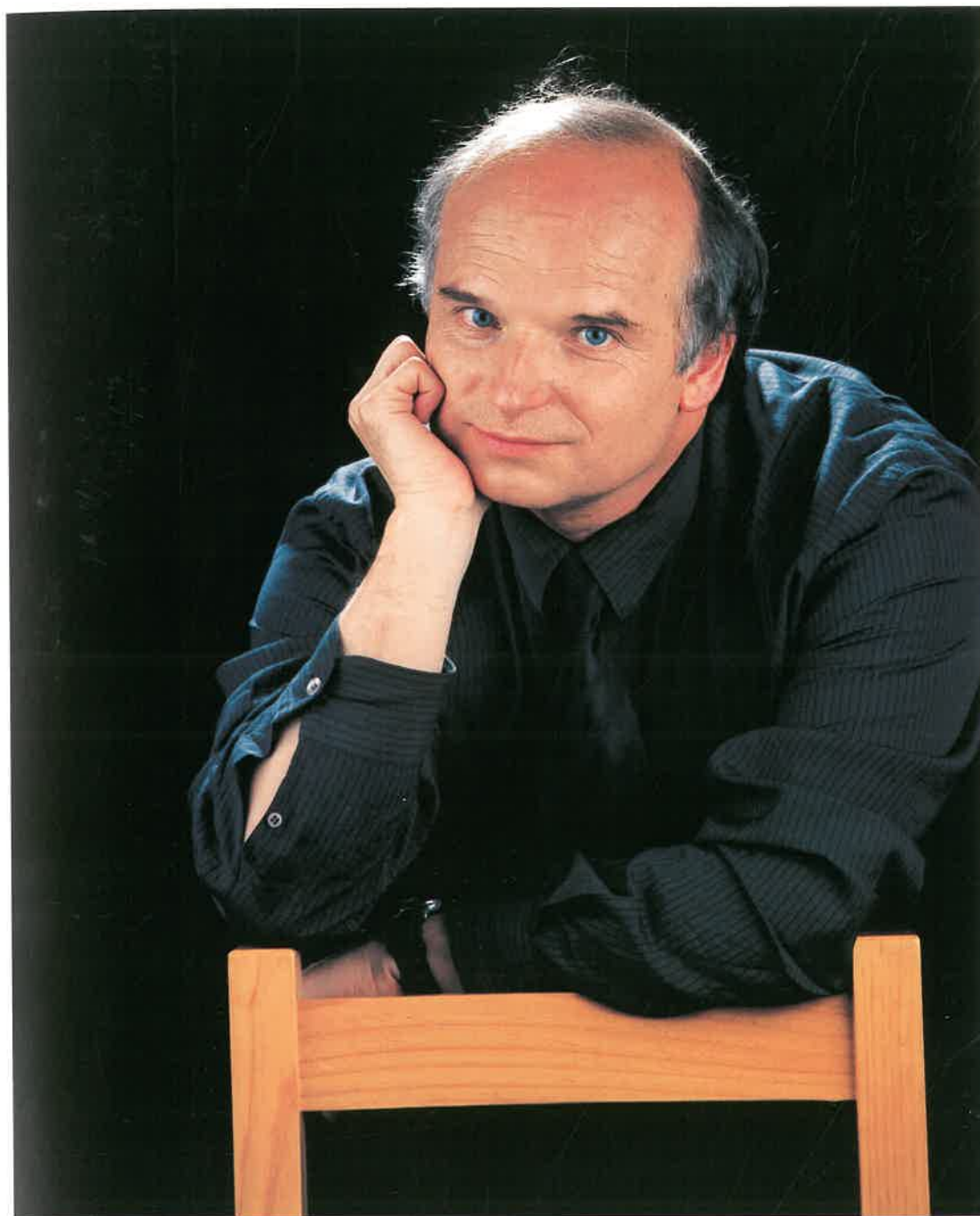
Tot i haver rebut de l'Escola d'Arquitectura la inevitable influència iniciada a primers de segle pel racionalisme de Le Corbusier i d'en Mies Van der Rohe i la influent Bauhaus, el nostre protagonista es declara organista convençut i sent devoció per l'arquitectura d'en Frank Lloyd Wright, Aalto i Gunard Asplund; ens diu: "crec fermament que l'arquitectura ha d'estar al servei dels seus usuaris i no a l'inrevés".

Autor de nombrosos casals socials i cases consistorials, llars de jubilats i places públiques a la comarca del Segrià i responsable del Cementiri Municipal de Lleida, ha estat sempre fidel a la seva idea de l'arquitectura: minimalista, humana, gens agosarada i amb molta cura i sensibilitat per les necessitats socials; poc sotmesa als dictàmens de la moda però sempre amb la màxima dignitat possible.

La tasca municipal, però, va quedar interrompuda fa sis mesos per la llei d'incompatibilitats: "Un dia, els serveis jurídics de l'Ajuntament em van comunicar que havia de triar entre l'activitat pública o la privada. Jo em sentia com si em demanessin triar entre el pare o la mare però tenia clar que no podia traïr els meus principis i vaig haver de demanar l'excedència per no haver de renunciar al meu somni lliberal d'arquitecte".

Així doncs, en Ferran s'ha entregat de ple al servei de l'arquitectura privada i apunta que "malgrat les limitacions econòmiques del client privat en aquest terreny, les gratificacions passen pel fet de veure com fan ús de l'espai que prèviament els has dissenyat, tot i esperant que et diguin que era exactament allò el que volien". Val a dir també que aquesta satisfacció va més enllà de la simple troballa estètica perquè "després de tot, els arquitectes a pesar de tenir el privilegi de crear no fem escultures per ser observades i admirades si no sobretot per ser viscudes i sentides".

Per a ell, l'ideal màxim d'un arquitecte seria: "aconseguir interpretar allò que el client diu i saber donar-li el que realment necessita sense perdre la satisfacció que dona contemplar la *belleza* de l'obra feta...". De manera que ell, disposat al que calgui per aconseguir-ho, demana al client, a canvi, que s'impliqui al màxim en el projecte i en l'obra, de manera que, en començar-la, "conegui ja com serà casa seva". I és que aquest "professional a peu d'obra" i "del dia a dia" entén que la vertadera arquitectura "és el resultat de buscar l'harmonia entre persones de diferents sensibilitats i entre aquestes i els condicionaments materials que envolten tota l'obra".

“La verdadera arquitectura és el resultat de buscar l’harmonia entre persones de diferents sensibilitats i entre aquestes i els condicionaments materials que envolten tota l’obra”

Ferran Florensa - Lleida (Segrià)